

— Благодарѣж, благодарѣж Маврене, каза Боианъ, кой-то ся посъживи. Сега ны трѣбѣ да заврѣшимъ мѣченѣ работѣ, трѣбѣ да откраднемъ царкѣниѣ-тѣ отъ кулѣ-тѣ, доклѣ не сѣ ся върнѣли онѣ хайдуты.

— Да ѣж откраднемъ ли? Нѣ, Боиане, не можемъ ѣж откраднѣ. Стѣны-тѣ сѣж високи, ключелкы-тѣ сѣж ѣкы! Тамъ затворены живѣѣтъ жены-тѣ на главарь-атѣ; нити има отъ кѣдѣ да влѣзешъ, нити отъ кѣдѣ да излѣзешъ. Вардѣтъ гы скопци и стары самодивы. Около стѣны-тѣ денѣ — ноцѣ ходи стража. Ны можемъ сега да приземемъ кулѣ-тѣ съ силѣ, але кѣде да намѣримъ силѣ.

— Кѣде да намѣримъ силѣ, повтори Боианъ, и ся умысли, да идемъ Маврене, намѣрищемъ силѣ... Охъ, и отъ Доростоль нѣма още никакѣвъ гласъ... Се кдно, не трѣбѣ да ся маемъ. Святославъ ѣ наша-та помощъ, другѣ нѣмамы, да идемъ при него, ако ще бы и въ Руско.

— На пѣть-атѣ Боианъ срѣщнѣ Дубравца, кого-то бѣше пратилъ на Доростоль.

— Що има ново! Що има?

— О, тврѣдѣ голѣмъ бой става на Дунавъ, Богъ помага Святославу.